

Nyirán Ferenc

SZÁRNYAS KÖLTŐ

Költőnek, ha szárnya nőne
Fájna háta, karja tőle

Papírlapot megkeresne
Fölé szállna s rárepülne

Szárnyából egy tollat tépve
Verset írna jól betépve

Vérrel írná azt a verset
Beletéve sok keservet

Majd felszállva a papírról
Tenne is rá jó magasról

ITT VOLT

Itt van ez a főszer. Nem titkol el semmit.
Gennyes már a hajnal, fakó szemet felnyit.
Fordul erre-arra, azt sem tudja hol van,
ingázik a lelke, bámul megbomoltan.

Bárpult előtt ülve látja a tükörben,
háta mögött nőjét elviszik most ölben.
Drótkerítés mellett ácsorog a szomszéd.
Birtokháborít épp, s átköp: minek élsz még?

Kapálja a szikes, terméketlen földet,
mint ki sírját ássa, gödör fölé görnyed.
Gödör fölé görnyed, hull bele a könnye,
arra száll egy angyal, tán hogy megköszönje.

Megfogja a vállát, taszít egyet rajta,
ráhúzza a földet, szépen elkaparja.
Itt volt ez a főszer, megvívta a harcát.
Arra jár az Isten, s elfordítja arcát.

FUGITÍV FENYEGETÉS

Nos, akkor innen már fugitív az érzés,
kinyílt a seb és diffúz lett a vérzés,
mint napfényes parkban a sakkozó vénék,
elnyugszik benned is e szájalmas ének.

Mint páváskodó kanok, begerjedt hímek,
úgy jönnek itt sorban az idéetlen rímek.
Fekete rózsából köss hát neki csokrot,
Tövises szárából tégy szájába bokrot.

Nem futhatsz el többé, hisz görcsben a vádli,
nyakadban a kötél és alattad sámlí.
Nem horgad fel immár akarat sem benned,
Sejted azt te jól, innen hová kell menned.

Rugdald el magadtól, ne akard hát többé,
menjen csak világgá, vagy változzon köddé.
Sose fuss utána, bárhogy is csábít;
kirúgom alólad a rozoga sámlid.